CĂTĂLINA MICIU
IULIANA VILSAN
UȘU,
MĂGĂRUȘUL BUCLUCAȘ
o călătorie în căutarea mării
LiterNet.ro 2004

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Geta Rossier grossier@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta:
Anca Şerban aserban@literne t.ro

Desene: © 2004 Iuliana Vîlsan.

Text: © 2004 Cătălina Miciu. Toate drepturile rezervate autoarei.

ISBN: 973-8475-75-9

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literne t.ro

Prima zi

Eu sunt Uşu. Sunt un măgăruş care locuieşte într-un sat de munte. Prietenii îmi spun Uşu, Uşu măgăruşul. Din câte am văzut eu, ceilalți măgăruşi nu sunt aşa de drăguți ca mine, adică nici unul nu are blănița de culoarea laptelui şi încălțări negre ca tăciunele. Blănița mea mă face să mă simt special, dar nu numai asta. Cânt, dansez şi sunt bun prieten cu o pisică.

Îmi place să ascult poveşti despre mare. Nu am văzut niciodată marea. Cred că trebuie să fie tare frumoasă şi ... mare. Că de aia se numeşte mare. Îmi place să cânt. Cel mai des cânt: *Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…* E o melodie veselă. Ca mine!

Familia la care stau, este bună cu mine. Nu mă pun decât să car lemne. Dar la noi e mai mereu frig şi trebuie să aduc, aproape în fiecare zi, lemne din pădure. Prieteni nu am aşa mulți. Pisica domnişoarei Colebille, vecina noastră, este prietena mea. O cheamă Caliopia, pentru că stăpâna ei a vrut un nume cu stil pentru singura ei pisică. Însă, numele ei este prea complicat şi prea lung ca să îl țin minte. Toată lumea îi spune Fiți, pentru că este cu fițe şi mofturi, dar asta nu contează aşa de tare, pentru că Fiți este foarte frumoasă. Nu cred că ei îi place foarte mult cum îi spune lumea, pentru că se încruntă şi câteodată, mai rar, scuipă. Şi atunci, îşi aminteşte că ea e stilată şi nu mai zice nimic. Cred că s-a învățat deja să i se spună aşa. Lumea o alintă şi spune despre ea că este pisicoasă. E mândră şi mult mai deşteaptă decât mine. Lui Fiți îi e mereu lene. Nu face altceva decât să

doarmă, să se spele şi să mănânce. Şi totuşi, mereu îmi spune că are atâtea lucruri de făcut! Cine le mai înțelege şi pe pisici…

Pe ea, stăpâna ei a plimbat-o peste tot. Este singura persoană, de fapt pisică, pe care o cunosc, să fi vizitat atâtea locuri. Deşi are doar trei ani, Fiți zice că deja este majoră şi că anii ei sunt de fapt, de şapte ori mai mulți. Aşa că Fiți, în aceşti mulți ani ai ei (nu am învățat niciodată să socotesc bine), a vizitat toată lumea cu Domnişoara Colebille. A fost plecată şi într-o țară, în care oamenii sunt galbeni şi pisicile au ochii ca bobul de orez (sau poate era invers...), a văzut case mari care aveau vârful între nori, a văzut pisici ca ea, doar că erau mari şi trăiau în copaci, fără stăpân. Câteodată, îmi mai povesteşte despre lucrurile şi oamenii pe care i-a văzut în lume. Trebuie să fie frumos să vezi atâtea lucruri...

Îmi place să visez că voi vizita şi eu lumea, şi voi şti şi mai multe poveşti. Mi-ar plăcea să pot să îi povestesc şi eu lui Fiți lucruri noi, aşa cum îmi povesteşte ea. Odată, a venit la noi în sat un circ. A stat câteva zile, timp în care m-am dus în fiecare zi să văd oamenii colorați şi să vorbesc cu celelalte animale. Am vrut să plec şi eu, să văd lumea şi lumea să mă vadă, să fac copiii să râdă ca frații mei îmbrăcați în pijamale, care fac tumbe şi dansează. Fiți spune că nu

erau frații mei, erau alte animale mai frumoase care se numesc zebre. Fiți e deşteaptă, trebuie să ştie! Şi n-am mai plecat cu circul de teamă că nu mă voi descurca cu tumbele şi mersul pe sârmă. Dar visul că voi vedea marea de aproape l-am păstrat adânc în sufletel, pentru că şi noi, măgarii, avem un suflet.

În fiecare seară, după ce termin treaba şi Fiți îşi termină de făcut toaleta, ne întâlnim la gardul dintre curți. Trebuie să apară să mai povestim de una, de alta. Uite cum vine, aşa mlădios şi unduitor! Eu nu pot să merg ca ea. Eu păşesc cu zgomot şi las urme pe pământ. Cu siguranță că Fiți este o grațioasă. Păcat că nu ştie să patineze!

- I-ha, Fiți!

- Miau, Uşu. Ah, crezi că azi îmi stă bine blănița? Am stat în oglinda Domnişoarei Colebille jumătate de zi ca să mă spăl şi să mă aranjez. Şi câtă treabă am…

- Arăți bine, Fiți. *(E mereu nesigură în ceea ce priveşte coafura şi hainele ei. Mie îmi place la ea că se îmbracă foarte colorat şi în ton cu moda. În definitiv, Fiți este o pisică modernă.)* Trebuie să-ți povestesc ce am visat.

- Ce? Ştii că sunt tare curioasă şi, mereu, Domnişoara Colebille îmi spune că, de fapt, curiozitatea a ucis pisica…dar, miaaaaauu, ce somn mi-este! Spune!

- Aseară am visat un cer înnorat care se unea cu marea. Era aşa frumoasă marea! Avea culoarea roşiei. Un roşu-portocaliu de fapt. Sau poate mai închis, că eu nu prea deosebesc nuanțele. Şi din ea…

- Dar, Uşu, tu nu şti nimic! Marea nu e roşie, nici portocalie. Marea are culoarea cerului şi a ierbii de primăvară laolaltă.

- Povesteşte-mi, te rog. Când ai văzut marea? Era frumoasă şi mare, cum îi e numele?

- Am văzut marea de mai multe ori. Mereu vara, când oamenii se duc acolo ca să se bronzeze şi…

- Să se ... bronzeze?

- Da, să se coloreze cu soare, adică stau la soare pe nisip. Dar, lasă-mă să-ți zic. Şi era lume multă şi foarte cald, nu ca aici, la noi. Şi era mult nisip şi marea se îmbina cu cerul şi cu nisipul. Oamenii făceau baie în ea…eu nu înțeleg oamenii, ce le trebuie să se ude…

Miaah! *(Lui Fiți nu îi place apa, nici măcar nu bea apă, ci doar lapte. Mofturi de pisică.)* Şi era mareeeee, nu îi vedeai sfârşitul. Şi din ea răsare soarele, dimineața. Şi în ea sunt peşti. Mulți peşti…*(Fiți se linge pe botic de câte ori rosteşte cuvântul peşte. E mâncarea ei preferată.)*

- Ce culoare avea? Ce gust?

- Era sărată, miaah, nu-mi plăcea! Dar e aşa albastră şi înspumată… Dar vai, Uşu, ce târziu s-a făcut! Am plecat să-mi fac siesta.

Ce noroc pe Fiți, să vadă marea! Poate, într-o zi, o să merg şi eu să o văd. Până una alta, să încerc să mă colorez şi eu cu soare. Da, chiar mâine!

A doua zi

Am luat scara şi, acum, mă chinuiesc să mă sui pe casă. Dacă tot am rămas singur acasă, am zis să încerc să mă bronzolesc şi eu ca oamenii care merg la mare. Gata, am reuşit să mă urc. Sper doar că acoperişul nu se va rupe. Nici când se suie Fiți nu se rupe, dar ea este mai delicată, pentru că aşa sunt pisicile: delicate. Ce frumos se văd munții! Şi soarele pare mai aproape. Ce bine că o să îi pot fura culoarea! Că nu cred că şi-o dă de bună voie, că doar e culoarea lui.

Uite, am uitat să o întreb pe Fiți dacă lumea se bronzoleşte îmbrăcată. Singurele mele haine sunt nişte şosete colorate pe care, dacă e foarte frig, le țin pe urechi. Le am de la Fiți care zice că le-a făcut ea, când toarce. Eu nu cred; cred că le-a luat din casă, de la Domnişoara Colebille. Dar nu i-am spus, pentru că s-ar fi supărat dacă erau făcute chiar de ea. I-hammm, e chiar bine aici, la soare! Trebuie neapărat să plec să văd marea! Nu poate să fie prea departe dacă soarele răsare din ea. De obicei, soarele răsare din spatele unei case, de pe cealaltă uliță a satului. Şi chiar dacă marea e mai departe, doar nu mă grăbesc; am timp destul. Ia te uită, Fiți vine spre mine. Mlădios şi foarte încet, aşa cum ştie doar ea să meargă. Cred că de astă dată nu a mai cuprins-o lenea, dacă s-a suit pe casă. Mai ales că e destul de dimineață pentru ea, care este o doamnă de pisică *(Aşa spune ea despre sine.)*.

- Stăteam cuminte în coşul meu şi când mă uit pe geam… ce văd? Pe prietenul meu Uşu, care se suia pe casă. Am crezut că nu văd bine. Dar mi-am zis că eu sunt pisică, de obicei văd bine. Şi am zis să vin, să văd ce cauți pe casă.

- M-am suit ca să mă bronzolesc, să prind şi eu culoarea soarelui. Gata! M-am hotărât: Fiți, plec să văd marea!

- Mieh-mieh-mieh! *(Parcă şi când râde, Fiți râde colorat. Şi, deşi râde de ideile mele, mie tot îmi place*

de ea.) Păi marea e departe, Uşu. Nu poți să mergi pe jos. Eu am mers cu un şarpe mare care pufăia, parcă fuma trabucuri din alea de care are Domnişoara Colebille. Şi am mers destul de mult.

- Dar, Fiți, trebuie să merg să văd şi eu marea. Să simt şi eu cum soarele îşi aşterne culoarea pe blănița mea albă ca fulgul de zăpadă. Să gust marea şi să simt şi eu dacă e sărată sau nu. Să văd şi eu lumea de pe malul mării!

- Cred că am o idee. Numai eu trebuie să gândesc. (*Fiți spune mereu despre ea, că este o pisică gânditoare care are gânduri şi idei. Şi aşa e!)* Ştii să mergi pe bicicletă? Domnişoara Colebille are o bicicletă pe care nu o foloseşte.

- Bicicletă? Ce e aia?

- O ține rezemată de gard. E albastră şi are două roți. O ştii?

- Ah, maşinăria aia, pe două cercuri. E simplu să mergi pe ea. O să plec, să văd marea pe bicicletă!

Fiți a plecat de pe acoperiş. S-a dus să bea lapte. Mâine plec să văd marea. Plec cu bicicleta. Nu mi-e frică. Acum, să încerc să cobor de pe casă. Ori sar, ori cobor pe scară. Şi cum sunt curajos, o să…cobor pe scară. Gata. Mă duc să-mi fac bagajul de călătorie. De

fapt, am un singur bagaj: cei doi ciorapi colorați. Ciorapii mei sunt făcuți din lână groasă; sunt în dungi albastre, roşii, galbene, portocalii, roz şi verzi şi au pe ei mici buline albe. Sunt foarte haioşi şi îmi țin şi de cald la urechi. Iar stăpânii mei mă pot recunoaşte dintr-o mie de măgăruşi identici. Numai eu, Uşu, am ciorapi colorați!

A treia zi

Tocmai mi-am luat *“La revedere”* de la Fiți. Îi tremurau mustățile. Aşa i se întâmplă, pentru că nu-i plac despărțirile. Nici mie! Îmi venea să plâng, dar nu am plâns, pentru că Fiți ar fi zis că dau apă la şoricei. Şi ei nu îi plac şoriceii. Sunt duşmanii ei şi ştiu că dacă i-ar prinde, i-ar mânca.

Plec pe bicicletă. E cam greu să merg pe două cercuri. Fiți spune că nu sunt cercuri, sunt roți. Ea ştie tot! Fiți e deşteaptă. Dar bicicleta e chiar drăguță şi are culoarea cerului de primăvară. Nici dacă aş alerga, nu aş putea să merg aşa de repede ca bicicleta! Am făcut bine că am luat-o. Aceasta va fi marea călătorie a vieții mele, în căutarea mării. Sunt sigur că îmi voi face noi prieteni şi mă voi întoarce acasă, curând. Ce fericit sunt! Să cânt puțin, de fericire:

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…

Ce îmi place cântecul ăsta! L-am auzit într-o seară, în casa stăpânilor mei. Şi îmi place să îl şi dansez, dar acum am picioarele ocupate cu pedalele bicicletei. S-a făcut seară de când merg cu bicicleta. Am ieşit de mult din sat, am traversat şi un deal. Cred că o să mă odihnesc sub copacii aceia, frumos colorați. Ce fructe au! La noi, în sat, nu erau aşa copaci colorați.

Soarele apune şi cerul e tot roşu. Cred că cerul se bronzoleşte şi el, dacă a luat culoarea soarelui de seară. Iar copacii cu fructe ciudate au luat culoarea albastră. Culoarea mării… Mi-e dor de Fiți! Acum ar fi trebuit să ne întâlnim la gard şi ea m-ar fi întrebat cum îi stă coafura. N-ar trebui să devin sentimental, dar aşa sunt eu… plin de sentimente. Mi-e foame! Să încerc nişte fructe dintr-astea, portocalii. Dulci, exact cum îmi plac mie. Ar trebui să mă culc aici, sub copacii ăştia, ca mâine să o iau din nou la drum, înspre mare.

A patra zi

I-haaaaa, ce bine e să te trezească razele firave ale soarelui de dimineață! Cred că mâine ajung la mare. Mi-am mai luat nişte provizii de fructe portocalii şi le-am pus în ciorapii mei colorați. Dacă era Fiți cu mine, ea ar fi ştiut cum se numesc copacii ăştia. Oricum, mai am de mers. Nici nu am pe cine să întreb dacă mai e mult până la mare. În fața mea e doar un gard. Mie, tot ce e colorat, îmi pare că ar fi vesel, vorbăreț şi bine dispus. Dar acest gard, deşi e colorat, pare că n-ar avea chef de vorbă. Sau poate nu ştie să vorbească. La noi, în sat, existau garduri care puteau vorbi. Acesta este doar colorat ca ciorapii mei. Parcă e peticit din bucăți de curcubeu. E chiar frumos, însă mi-ar fi plăcut mai mult să mă ajute să găsesc marea.

- I-ha, gardule!

- Hmm, un măgarrr vorrrbitorrr. Dacă până şi măgarrrii vorrrbesc… nu ştiu unde o să ajungă lumea asta… Parrrcă nu era de ajuns că nimeni nu trrrece pe aici niciodată! Acum trrrece cineva şi e un măgarrr carrre vorrrbeşte. Ce urrrât!

- Ce caraghios vorbeşti! Cum poți să vorbeşti aşa? I-he-he! Abia aştept să îi povestesc lui Fiți. Ce o să mai râdă!

- Ce vrrrei de la mine? Cine e Fiți?

- Mă numesc Uşu şi am plecat să caut marea. Fiți este prietena mea, este o pisică tare drăguță şi colorată.

- O pisică? Cum spuneam: dacă până şi măgarrrii sunt prrrieteni cu pisicile… Şi ce ziceai că vrrrei de la mine?

- Spune-mi şi mie în ce direcție este marea.

- De ce ți-aş spune? Frrrații tăi mănâncă merrreu câte o bucată din mine, de fiecarrre dată când trrrec pe aici. Darrr, totuşi… Ia-o însprrre încolo.

Ar fi trebuit să îi mulțumesc pentru ajutor, dar, după ce s-a transformat într-o săgeată ca să îmi arate direcția, a închis ochii şi nu s-a mai uitat la mine. Ce gard supărăcios! Am uitat să vă povestesc că gardurile vii pot să se transforme în ce vor ele, adică se foiesc ce se foiesc şi devin orice lucru vor ele. Câteodată fac asta ca să sperie trecătorii, în special pe copiii neascultători sau câinii. Am văzut la mine, în sat, un gard care se transformase într-un balaur şi, atunci când se apropiau copiii, arunca frunze. Dar parcă era simpatic prin felul lui de a vorrrrrrbi. I-he-he. Bine că măcar mi-a zis încotro e marea. Mai am de mers destul de mult până la mare! O să văd mareaaaaa şi o să simt miros de sare şi de peşte. I-haaaaaaaaaa!

A cincea zi

Credeam că la mare este mereu cald. Dar dimpotrivă, mi-e mai frig decât la mine, la munte. Cred că soarele s-a supărat pe oamenii care îi fură culoarea şi nu vrea să se mai arate. În locul lui, şi eu aş face la fel că doar e culoarea lui pe care i-a dat-o natura. Ce, oamenii nu au şi ei culoarea lor?! Bine că am terminat de mâncat fructele portocalii pe care le țineam în ciorapi! Acum pot să-mi pun pe urechi ciorapii mei colorați. E mai bine şi mai cald, parcă. Am renunțat la bicicletă, pentru că deja s-a făcut frig şi cred că o să ningă în curând. Iar prin zăpadă nu puteam pedala. Sper că Fiți nu o să se supere că nu mai am bicicleta. O să-i povestesc despre gardul care vorrrbea haios şi o să uite de bicicletă. Şi o să îi aduc un peşte de la mare.

Am văzut o casă. Semăna cu casa de unde am plecat eu, dar e alta. Şi a început din senin să cadă fulgi de nea. De parcă multe, multe mărgăritare cad din cer. Da, albe petale de mărgăritare! I-hrrr, ce frig îmi este! Nu e nimeni acasă şi chiar dacă ar fi, nu pot să stau, pentru că ei nu m-ar înțelege. Trebuie să vă spun că animalele şi plantele vorbesc aceeaşi limbă – *necuvântaleza*, limba necuvântătoarelor; doar că oamenilor li se pare că avem graiuri diferite. Ei nu ne

pot înțelege! Doar Domnişoara Colebille o înțelege pe Fiți. Când Fiți spune: *“Vreau lapte!”*, care în necuvântaleză sună cam aşa: „*Miau-miau-miau*!”, stăpâna ei îi dă lapte. Şi copiii mă înțeleg, dar ei sunt micuți şi nu pot face nimic ca să mă ajute.

M-am plictisit să tot merg de unul singur! Nimic şi nimeni nu îmi mai iese în cale. Eu şi drumul care duce înspre mare… Şi e din ce în ce mai frig. Cred că soarele e foarte supărat. Soare, eu nu am vrut să-ți fur culoarea! Doar o împrumutam puțin…

- Hei, ai grijă să nu mă calci!

Cred că în singurătatea mea am început să aud voci. Nu văd pe nimeni aici.

- Uită-te jos, la copitele tale. Mă vezi? Măgarule cu ciorapi pe urechi, mă vezi?

- I-hiiii. Scuză-mă, dar nu te vedeam. Cine eşti şi de ce ai o casă în spate?

- Sunt un biet melc şi tocmai era să fiu strivit sub copitele tale. Tu ce cauți prin zonele astea friguroase? Te-ai pierdut de stăpân?

- Eu sunt Uşu şi am plecat să văd marea. Poate îmi poți spune unde e marea. E aproape? Spune-mi, melcule - codobelcule!

- Cred că glumeşti. Ki ki ki …*(Ce fel de-a râde are melcul ăsta…)* Marea nu e pe partea asta de pământ.

- Pe partea asta de pământ? Adică...cum vine asta? Ce vrei să spui?

- Păi, nu ştiai că pământul e rotund? Uite…vezi? Marea e pe cealaltă parte, acolo unde e cald şi soare şi nu plouă. Aici, la noi, e mereu frig şi acuma mai şi ninge. Doar copiii se bucură că ninge, pentru că ei se joacă cu zăpadă. Mie nu-mi place, mai ales că trebuie să car mereu, în spate, casa asta! Că altfel aş îngheța.

- Şi eu ce fac? Un gard mi-a zis să vin în direcția asta…M-a păcălit! Îmi vine să plâng. Vreau să văd marea!

- Nu fi trist, Uşu! Mergi tot înainte şi o să vezi că se va face cald şi soarele îți va surâde şi vei găsi marea căutată.

- Mulțumesc frumos, melcule. Nu vrei să vii cu mine?

- Nu, mie îmi place unde e umed şi răcoare. Şi apoi, eu merg încet şi nu aş putea ține pasul cu tine.

Dar, când vei vedea marea să te gândeşti şi la mine, Uşu!

- Aşa o să fac!

Trebuia să îi spun melcului că îl duc eu în spate. Dar ar fi făcut pe spatele meu numai dungi. Aş fi fost un măgăruş dungat. I-he, asta e! Trebuie să merg singur în căutarea mării. O să mă odihnesc aici în noaptea asta. Ce ciudate lucruri aflu! Nici nu ştiam că pământul e rotund. Eu credeam că este ca o cutie în care stăm, ca să nu cădem în cer. Acum mă întreb, cum de pot sta pe pământ? Melcul zicea că se roteşte. Cred că se roteşte, ca să ajungă la fiecare câte puțin din el. O să se rotească şi o să ajungă şi la mine marea. Da, aşa va fi!

A şasea zi

Ce vis am avut! Pământul era rotund ca o minge care semăna cu alea cu care se joacă Fiți *(Ce dor mi-e de ea!)* şi în jurul lui era numai cer. Cer albastru şi nori albi, pufoşi. Şi eu mergeam ca la circ, pe o sârmă, şi copiii mă aplaudau. Dar, dintr-o dată a venit un vânt puternic şi umbrela roşie pe care o țineam, ca să nu cad, a fost luată de vânt. Şi a căzut de pe pământ! S-a dus în întinderea de cer albastră. Cred că din cauza pe care mi-a zis-o melcul, că pământul e rotund. Dar nu trebuie să-mi fie frică! Dacă nu am căzut până acum de pe pământ, sigur nu o să cad acum. Acum, când mai am atât de puțin şi voi cunoaşte marea!

Parcă, încet-încet, din cer nu mai cade zăpadă, ci mici raze ale unui soare firav, de primăvară. Soarele inundă tot: privelişte, lucruri, case, oameni. Şi toate au culoarea soarelui, ca atunci când stai la mare, pe nisip. Gata, soarelui i-a trecut supărarea, pentru că i-am zis că nu vroiam să-i fur culoarea. Ce bine! Fiți, dacă ai putea să vezi soarele pe care îl văd eu! Pare că îmi zâmbeşte din colțul cerului.

Şi chiar de-ar fi să nu văd marea, am aflat multe lucruri frumoase. Acum ştiu că gardurile vii nu dau informații bune, că melcilor le place ploaia şi răcoarea, şi că soarelui nu îi place să i se fure culoarea. Poate că ştiu mai multe despre Fiți. Ştiu sigur că pământul e rotund şi că se învârteşte ca o roată de bicicletă. Nu e de mirare că mă simt rău câteodată; de la pământul ăsta, care se roteşte încontinuu şi care mă amețeşte!

S-a făcut mai cald. Trebuie să mă odihnesc undeva, la umbra unor copaci. Dar, parcă am luat şi eu puțin din culoarea soarelui. I-he-he! M-am bronzolit! Dar fără voia mea, soare. Să nu te superi!

Oare mai am mult de mers? Mă dor copitele tare, tare de la mersul pe jos. I-hm, uite un castravete cu țepi. Ce ciudat! Oare de ce o avea țepi?! Şi e mult mai mare decât castraveții ăia, pe care îi mâncam la mine,

acasă, cu ovăz şi salată verde. O înțepa? Totuşi, nu strică să îl salut şi să mai aflu informații despre mare.

- Țeposule, tu poți vorbi? Țeposule!

- De când nu a mai trecut nimeni pe aici, oi fi uitat să vorbesc.

- Ce castravete ciudat eşti! Cu țepi… La noi, la munte, nu sunt din neamul tău. Ai țepi ca să nu te atace câinii, nu?

- Castravete??? Ce e ăla? Eu sunt un cactus. Sunt din familie imperială. Bunicii mei au fost primii cactuşi care s-au născut pe terenul acesta.

(Cred că imperială vine de la perie. Da, cu siguranță. Şi de aia e țepos, pentru că seamănă cu o perie.)

- Iartă-mă. Eu sunt măgăruşul Uşu şi la mine, la munte, nu sunt cactuşi ca tine. Noi avem doar castraveți.

- Şi, încotro?

- Am plecat să văd marea.

- Ce mare noroc ai, Uşu! Eu nu pot pleca de aici, să văd şi eu strălucirea de azur a mării. Păsările vin şi îmi povestesc despre întinderea de apă care se cheamă mare. Ştiu că e frumoasă, de un albastru clar, mai clar decât cel al cerului. Şi mai ştiu că cei care o văd, o iubesc de prima dată şi îşi doresc să o revadă la nesfârşit. Aşa îmi spun păsărelele. Când te vei întoarce să îmi povesteşti şi mie cum e. Cât mi-aş dori să văd şi eu marea!

- Mai e mult până la ea?

- Nu cred, pentru că deja se simte în aer parfumul albastrului imens. Simți? E sărat şi umed şi miroase a apă… a multă apă.

- Daaaaaa, miroase a peşte. Cu siguranță, marea e aproape!

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…

- Ce e asta?

- E cântecul meu preferat pe care îl cânt atunci, când sunt vesel şi fericit. N-ai auzit niciodată, melodia asta? *Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…*

- Nu. Şi n-am mai văzut niciodată un măgar care să ştie să cânte şi să danseze. Uşu, tu chiar meriți să vezi marea, pentru că eşti un măgăruş special!

L-am lăsat mult în urmă pe castravetele cu țepi. Mi-a plăcut de el, pentru că avea țepi ca o perie. Şi mi-a plăcut că a observat şi el că sunt special. Trebuie să îmi continui drumul şi să văd marea. Deocamdată, o să fac o mică oprire aici, lângă un tufiş de plante rozalii. Ce departe mi se pare, acum, casa mea! Ce o face Fiți la ora asta? Sigur, toarce pe sobă, unde îi place ei să stea. O să încerc, să îi aduc un peşte din mare. O să se bucure, o să se suie pe mine şi o să se joace cu urechile mele. Şi o să râdă colorat. Dar mai am de mers încă puțin!

Când voi ajunge la mare, o să stau să o admir şi o să dorm pe plaja scăldată de razele soarelui şi de valurile ei. Ce frumos o să fie!

A șaptea zi

Abia aştept să găsesc marea odată şi să fac o baie în ea! Blănița mea, odinioară albă, a prins culoarea prafului de pe drum. E îngrozitor de cald! Dacă ştiam că se face aşa de cald, aş fi intrat într-o tunsătorie, dintr-aia de-a oamenilor, înainte să plec. Nici cu şosetele nu mai am ce să fac! Parcă o şi văd pe Fiți cum s-ar fi strâmbat de atâta căldură. Cerul a devenit din ce în ce mai albastru. Cred că e un semn că marea e aproape. Mi-aduc aminte că în visul meu, ea şi cerul se unesc la un moment dat. Un motiv de bucurie. Să mai cânt puțin:

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…

Pe aici, oamenii sunt diferiți. Umblă mai mult fără haine pe ei şi se uită întrebător la mine. Adică, se întreabă cine sunt şi ce caut eu, un măgar de la munte, pe la ei prin sat. Am văzut mai devreme, în timp ce treceam printr-un sat, o floare în cer. Crescuse din pământ, dar cred că din cauza căldurii, s-a suit în cer. Era albă şi era mai înaltă decât casa lângă care crescuse. Nu am mai văzut niciodată un asemenea fel de floare! La noi, pe pajişti sunt multe flori galbene, albe şi albastre. Dar nici una nu e atât de mare ca aceasta!

Numai lucruri stranii pe partea asta de pământ! Pe partea mea de pământ, la munte, nu e cald, nu sunt flori ca prelungitura asta care atinge norii cerului. O să văd marea şi o să mă întorc cu siguranță acasă, pentru că acolo am tot ce îmi trebuie. Până şi florile le găsesc pe pajişti, nu trebuie să îmi întind gâtul ca să le mănânc. Poate că există şi animale care au gâtul lung şi care mănâncă flori din cer! Am văzut şi eu, la circ, un animal care avea o trompă mare, lungă cât mine. Fiți zicea că îl cheamă Dumbo. Un nume haios! Şi la câte lucruri ciudate există pe lume, nu m-aş mira… Fiți îmi povestea că, într-una din călătoriile ei în lume cu Domnişoara Colebille, a văzut măgari care săreau pe

două picioare şi care aveau un sac în față. Cred că pentru cumpărături.

Am hotărât să mă mai opresc undeva, la umbră, că mi s-a făcut şi sete şi mi-e tare cald. Acum, văd deasupra mea întinderea nesfârşită de cer, de un albastru amețitor. Şi soarele care nu mai pare supărat, ci stă în mijlocul cerului şi ne păzeşte pe toți. Ce lucruri frumoase sunt pe pământul ăsta de care nici nu ştiam! Nu-mi pare rău că am făcut atâta drum, nici că acum mi-e sete şi cald. Ştiu că o să treacă şi setea şi căldura, dar nimic nu se compară cu poveştile pe care o să le zic, de azi înainte, lui Fiți şi copiilor care vor să mă asculte.

Observ cum încet-încet, pe cer, se strâng nori albi, pufoşi ca spuma laptelui pe care îl bea Fiți dimineața. Am văzut spuma asta de sute de ori pe mustățile ei. Dacă vorbesc aşa des de Fiți, înseamnă că mi-e dor de ea! Acum, cu siguranță, toarce la gura sobei şi se visează Regina Pisicilor, al cărei car, din paie, e tras de doisprezece şoricei care îi sunt supuşi şi îi îndeplinesc toate dorințele. Mereu îmi povesteşte Fiți visul, ăsta al ei.

Ori mi se pare, ori chiar văd un ardei iute pe norii albi. Nu, nu mi se pare! Dar ce o căuta un ardei iute,

acolo, sus?! Nu o avea rău de înălțime? Eu nu aş putea să stau atât de sus şi să mă simt bine. Cred că aş leşina de frică! Dar nu trebuie să mă mir. Că şi eu, un simplu măgăruş, am plecat pe bicicletă în căutarea mării. Poate şi el, un ardei iute *(Cred că iute la pas.)*, a plecat, să simtă puful norilor şi să vorbească, poate, cu floarea care avea petalele în cer.

A opta zi

Aseară, m-a luat somnul acolo, la umbră, şi acum nici nu mai ştiu dacă am visat sau nu, că era un ardei iute pe nori. Când m-am trezit, de dimineață, plouase puțin, ceea ce e bine, pentru că mi-am potolit şi setea, am făcut şi o baie, şi în plus de asta nu mai e aşa de cald afară. Acuma, soarele iese iar de după nori şi străluceşte ca un bănuț de aur, ca cel pe care îl poartă la gât Domnişoara Colebille.

Când spuneam că lumea de pe partea asta de pământ este ciudată, cu siguranță nu glumeam! Nici n-o să mă creadă Fiți, când o să-i spun ce am observat! Floarea aia, suspendată în cer, părea ceva normal pe lângă ce am văzut acum.

Mergeam eu aşa, spre mare, că ştiu că soarele răsare din mare şi mă țin după el, când am văzut un copac înalt. Nimic neobişnuit. Şi la mine, la munte, erau copaci mari, înalți. Însă, acesta avea ceva diferit. Pe una dintre ramurile sale, era aşezată o casă. Da, o casă ca aia în care stăteau stăpânii mei şi în care stătea Fiți. M-am mirat la început. Apoi, mi-am dat seama şi de ce era casa în pom şi de ce am văzut ardeiul ăla, iute în cer, pe nori.

Locuitorii din aceste locuri sunt diferiți de noi, cei de la munte. Cred că le-am descoperit secretul şi sunt tare curios ce o să zică Fiți, când o să-i povestesc. Da, oamenii de pe aici au case în copaci, pentru că pot să zboare. Cum zboară păsărelele alea după care aleargă câteodată Fiți, ca să se mențină în formă *(Cel puțin asta zice ea, ca să se scuze că nu le poate prinde.)*. De aia şi ardeiul de ieri se odihnea pe un nor şi nu pe pământ.

Ciudate obiceiuri au oamenii de la mare! O să povestesc la toată lumea cum pot ei să zboare; de fapt, nu i-am văzut, dar dacă nu ar putea, de ce au casele în copaci? Marea e cu siguranță aproape. Mirosul sărat se simte mai tare în aer, iar la piața, prin care tocmai am trecut, se vindea peşte, mult peşte. Dacă ar fi văzut Fiți, cât peşte e pe meleagurile astea, şi-ar fi lins mereu boticul…

În fața mea, este o străduță foarte îngustă. Arată ca un tunel. Numai zid pe ambele părți. Iar la celălalt capăt se vede ceva albastru. O mare întindere albastră. Dacă nu e cerul, ce poate fi? Trebuie să traversez tunelul să văd dacă, la celălalt capăt, este într-adevăr marea mult căutată de mine. Dar voi face acest lucru abia mâine, pentru că acum mi-este foarte somn! O să dorm chiar aici, la intrarea în tunel. Ştiu că mâine, paşii mă vor duce la mare.

A noua zi

Abia m-am trezit. Soarele e sus pe cer şi e deja înăbuşitor de cald. Sunt aşa de emoționat! În fața mea e marea şi eu nu am putut să mă trezesc de dimineață. Tot drumul făcut nu a fost în zadar. Încă nişte paşi şi voi vedea marea. Tunelul prin care merg, este foarte ciudat: un zid gri. Dar nu îmi mai este frică de nimic şi de nimeni: dacă am ajuns până aici, înseamnă că mi-a fost sortit să văd marea!

Şi iată-mă în fața mării; o mare de un albastru infinit! Numai albastru. Mult albastru. Şi eu care credeam că cerul este cea mai mare întindere de albastru... Asta e marea, aşa cum am aflat-o din poveşti. Îmi vine să dau apă la şoricei! Şi pot să plâng, pentru că Fiți nu e aici. Mi-ar fi plăcut să fie şi ea aici. Să vedem împreună marea. Fiți avea dreptate: marea se uneşte cu cerul printr-o linie aflată, poate, la mii de paşi de mine. Cred că acolo se încheagă pământul ăsta rotund, pe care pot să stau, fără să înțeleg cum.

Apa este curată, se văd prin ea nisip şi pietricele. Nicăieri nici un peşte; cred că peştii se ascund de căldură la fundul apei. Pe cer, nici un nor care să tulbure infinitul de albastru din jurul meu. Nici măcar ardeii picanți nu mai zboară. Şi ce mare e marea! O privesc acum, aş privi-o o veşnicie şi nu m-aş sătura să mă uit la ea. Dacă nu ar trebui să mă întorc, să-i povestesc țeposului cum e marea, să-i povestesc lui Fiți multele lucruri noi, pe care le-am învățat în călătoria mea, aş rămâne la mare pentru totdeauna. Aş învăța să merg cu barca şi să pescuiesc. M-aş face un

măgăruş pescar. Şi aş trăi aşa, până la adânci bătrâneți, cum zic stăpânii mei; adică bătrâneţile sunt într-o groapă adâncă şi viața e coborârea în groapa asta, cred.

De când stau aici, pe nisipul auriu, care i-a furat soarelui culoarea, s-a întunecat. Mi-e frică să intru în mare, pentru că e nesfârşită şi nu vreau să mă pierd în ea. Dar am gustat-o. E sărată, aşa cum îmi zicea Fiți. Cred că a scăpat cineva, din cer, o bucată imensă de sare care s-a topit în apă, sărând-o. Şi dacă ar cădea şi ardeiul ăla, iute, s-ar face ciorbă… I-he-he!

Am observat, în toată ziua în care nu mi-am luat ochii de la mare, nişte păsări care se tot rotesc deasupra mării mele şi țipă mereu. Sunt păsări de culoarea mea: un alb amestecat cu cenuşiu. Am încercat să vorbesc cu una dintre ele. Mi-a zis că o cheamă Didina, că e o pescăruşă tânăr-căsătorită cu Pişcoțel şi că trăieşte, de când se ştie la marginea mării. Mi-a spus că mănâncă peşte din mare *(Aşadar există, aşa cum îmi spunea Fiți.)*. Nu înțeleg ce or găsi, şi ea şi Fiți, la peştii ăştia… I-am povestit despre drumul meu, despre Fiți şi i-am cântat de bucurie că am ajuns în fața mării:

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…

A râs! Spre deosebire de Fiți, care râde colorat, Didina pare că țipă atunci când râde. Am aflat şi de ce țipă pescăruşii. Se strigă necontenit între ei, pentru că nu se aud de vuietul mării. Ce frumos sună numele meu strigat de pescăruşi, printre zgomotele valurilor mării! Un singur lucru nu l-am înțeles la mare. Valurile ei vin şi pleacă. Hotărât lucru: marea este nehotărâtă…

Didina mi-a spus o poveste despre mare, care mi-a plăcut tare mult! Era odată un prinț, un băiat ca toți băieții, doar că stătea într-un castel, care iubea o sirenă. Sirena este jumătate peşte, jumătate fată frumoasă. Iar prințul din poveste nu putea să fie împreună cu sirena lui. Şi el a plâns atât de mult, încât lacrimile sărate i s-au transformat în marea de astăzi. Iar sirena poate sta mereu în marea pe care iubitul ei a făcut-o pentru ea. Oare dacă plâng şi eu, se face mare şi la noi în curte?

A trebuit să îmi iau rămas-bun de la Didina, pentru că o chemase Pişcoțel la masă. Peşte, evident! Mi s-a făcut somn, dar parcă aş mai sta să aud marea vuind.

A zecea zi

Ce frumos să te trezeşti pe malul mării şi valurile ei să te gâdile pe la nas! Dacă plec la mine, acasă, o să-mi fie dor de mare, dar poate voi veni şi la anul. Am văzut, cum din marea albastră se ridica un cerc de foc: răsărea soarele. Era ca în visul meu care m-a făcut să mă hotărăsc să vin, să văd marea. Dar marea nu este roşie, ci de un albastru aprins de razele soarelui de dimineață. Şi nu e cum credeam eu: soarele nu răsare din spatele casei de la noi, din sat, ci din mare.

Alți pescăruşi s-au strâns în jurul meu să mă întrebe de unde vin. Le-am povestit şi lor despre călătoria mea. Mi-au promis că o să-mi aducă un peşte din mare, pentru Fiți. Şi mi-au mai spus că există în mare peşti foarte mari, mai mari decât mine, care sunt negri şi care scot apă pe nas. Cred că Fiți ar mânca dintr-un peşte aşa de mare o săptămână şi nu s-ar sătura! Azi voi încerca să fac o baie în mare.

Gata, cu puțin curaj, încă puțin… Am intrat în apă, nu în orice apă, în mare! Apa nu e chiar rece. Mă gâdilă pe la copite. I-he-he! Am înaintat fără teamă în mare, în timp ce pescăruşii sunt pe poziții, să-mi sară în ajutor dacă e nevoie. Pescăruşii sunt prietenii mei şi mă vor salva în caz de pericol. Acum, apa îmi ajunge până la gât. I-haaaaa! Ce senzație de bine şi de curat! O să mă joc ceva timp cu apa şi apoi o să ies pe nisip, să mă usuc în bătaia razelor de soare.

M-am uscat şi asta cred că înseamnă, de fapt, bronzolitul ăla, de care îmi povestea Fiți. O să intru mai târziu, iar în apă. Cred că azi este ultima mea zi la mare. Aş mai sta, dar trebuie să mă întorc acasă. La Fiți şi la familia mea. Dar astăzi o să stau iarăşi să privesc marea şi să miros aerul sărat pe care îl emană. Didina a plecat la familia ei de pe insulă. Se pare că în mijlocul mării este o bucată de pământ pe care stau pescăruşii. Aş vrea să am şi eu o casă pe bucata de pământ unde stă Didina, dar cred că de la atâta mare în jurul meu, aş ameți mai rău decât de la pământul ăsta învârtitor.

S-a înserat, deja, peste mare. O să-i simt lipsa. I-hmm, ce măgăruşă drăguță la orizont! Aşadar, nu sunt singurul din specia mea care a venit să vadă marea. Să o întreb totuşi, ce face ea la mare.

- I-ha! Eu sunt Uşu. *(Mă priveşte mirată, dar e imposibil să nu creadă că sunt simpatic.)*

- I-ha şi ție. Eu sunt Mica. Am ieşit la o plimbare de seară. Eşti de prin locurile astea?

- Nu, eu am venit de la munte să văd marea. Eşti tare drăguță, să ştii…

Mica nu mai zice nimic. Se uită la mare şi zâmbeşte. Are un zâmbet dulce. Iar culoarea ei este cea a laptelui cu cacao, pătată ici-colo de câte un pistrui drăgălaş. Mi-ar place să ştiu mai multe despre ea înainte să plec la mine, acasă. O văd cum se ridică încet de pe nisip, cum se îndreaptă spre mare. Are legată de gât, cu un fir roşu, o cană. Ia apă din mare. Vine înspre mine. Sper că nu vrea să mă ude pentru ce am zis, că aşa am auzit că sunt unele măgăruşe: dacă nu le place ce le zici, vin şi te udă sau te lovesc.

Dar ea e prea delicată ca să mă lovească. Sau… nu se ştie niciodată.

- Uşu, vino cu mine!
- Unde?
- Hai să văd şi eu munții!

O urmez în tăcere pe Mica. Ştiu că tocmai mi-am luat rămas-bun de la marea mea dragă. Acum o am pe Mica. Acum o sa văd munții prin ochii ei. Trebuie să o conving pe Mica să ia în cana ei un peşte pentru Fiți, ca să se bucure şi buna mea prietenă. Sunt un măgăruş fericit.

Asereje, ja, deje, dejebe, tude jebere, sebinuoba majabi, an de bugui, an de buididipi…